

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

Andy Shepherd

THE BOY WHO SANG WITH DRAGONS

Text copyright © Andy Shepherd, 2021

Illustrations © Sara Ogilvie, 2021

Originally published in the English language as *The Boy Who Sang with Dragons* in the UK by Piccadilly Press, an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

Translation copyright © 2024 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-05401-9

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Енги Шејерг

ДЕЧАК
КОЈИ ЈЕ ПЕВАО
СА
ЗМАЈЕВИМА

Превела Транислава Маодуш

 Вулканчић

Београд, 2024.

За Ијана, Бена и Џонаса,
јер ми помажу да гајимо наше змајеве

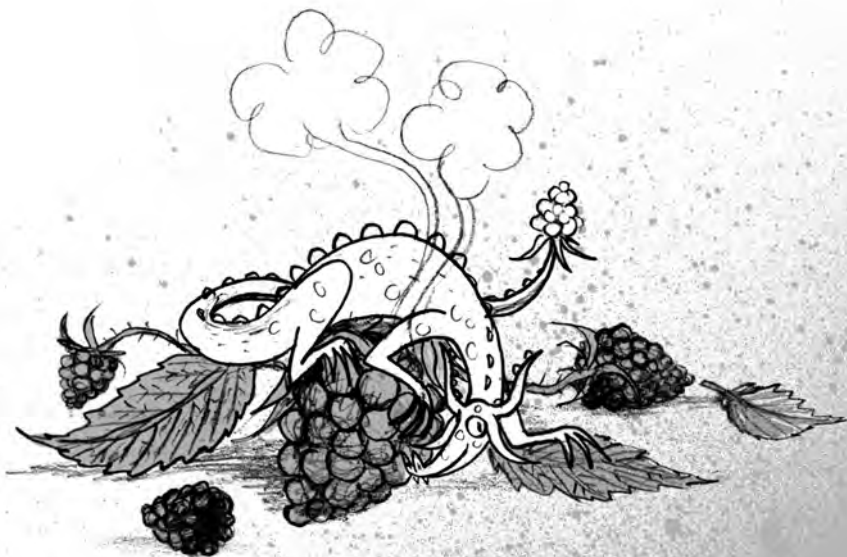
Овде, у башти мог деде, ваздух пуцкета од магије. Змајеви лете између заграда многоцветног пасуља и жбунова

малина. Крљушти им трепере.

Очи светлуцају.

Стојим, стопала укопаних у земљу као биљка. Растем висок и снажан док ми се малени змајеви спуштају на шаке, руке и главу.

Наранџасти змај са крилима сребрних ивица овлаш ми додирује лице. Тиркизни змај са црним бодљама и јаркожутим репом ми гребе длан. Електричноплави змај са сребрним пругама привија ми се уз леђа.

А када забацим главу ка звездама и склопим очи,
видим сјајни црвени обрис Блескавка, огроман и
блистав као живо ужарено сазвежђе.

Овде, у башти мог деде, ја сам шаптач змајевима.
Заштитник змајева.

1

Суперлепљиви
Слузави

„Лете слине“, повикао је Тед. Сви смо се сагнули када се на нас обрушио пегави зелено-смеђи змај.

Грудва лепљиве слузи пљуснула је Лијаму на главу.

„Бљак! Ово смрди“, јечао је. „Мислио сам да само пужеви пуштају слуз.“

„Вероватно је неки одбрамбени механизам“, рекла је Аура. „Мора да је уплашен.“

„Да, као слепуље“, убацио се Тед, сувише весело.
„Оне могу да прсну слуз ако се осећају угрожено.“

„Па, овај змај мора да је насмрт уплашен“, рекао је Лијам. „Ускоро ћемо до глежњева бити улепљени и мораћемо гацати кроз ову твар.“

„Не би могао да гацаш кроз ово“, рекла је Кет. „Суперлепљиво је. Махнула је рукама према нама – биле су прекривене длацицама од напора да их очисти.“

„Мислим да би требало да се плашимо“, истакао је Кај. „Да ли сте видели шта остали раде?“

Два змаја са љупким пернатим крагнама на елегантним вратовима скакутали су укруг један око другог. Главе су им поскакивале горе-доле, а крагне се шириле у лепезу као код оних рајских птица које изводе театралне плесове које сам виђао на телевизији.

„Мислим да су нам они најмања брига“, рекао сам.

„Нисам мислио на ове“, рекао је. „На *оне*.“ Показао је два златна змаја са дугачким закривљеним роговима и чудноватим реповима у облику вадичепа. „Буше рупе на терену за крикет!“

„И пале траву“, рекла је Кет.

„И остављају блатњаве хумке земље налик на критичњаке“, рекао је Тед.

Један део уредно негованог терена изненада је плануо.

„А ту је и експлозивна кака, разуме се“, додао сам.

Ова конкретна дружина змајева показала се као много захтевнија од већине која је напустила башту мог деде.

„Ускоро нећемо моћи да их видимо“, рекао је Лијам.

„А камоли да их ухватимо.“

Био је у праву – готово је пао мрак.

„Можеш ли да нам обезбедиш мало светлости?“, шапнуо сам Пуцу, који је одмарао главу на мом рамену заривши канџе у мој џемпер и шибао репом тамо-амо.

Његове небоплаве крљушти су јарко засјале, а врх репа у облику муње почео је да пулсира када га је опружио. Мале, плаве варнице су запуцкетале скачући са бодље на бодљу дуж његових леђа. Осетио сам како ми се коса подиже када ме је протресло познато струјање. А затим се подигао у ваздух.

Одлетео је до једног од рефлектора дуж обода терена за крикет. Сијалица је зазујала и обасјала траву

и змајеве који су бушили рупе у њој. На тренутак сам помислио да би то могло бити довољно да их све натера да одлете у ноћ. Али не.

Мора да вам се мој оптимизам допада, зар не! Човек би помислио да би сада већ требало да знам много више. Јер, искрени да будемо, живот са змајевима *никада* није лак.

Када се светло укључило, два змаја што су плесала почела су још необузданије да се врте и криве, као да је ово била светлост рефлектора потребна за њихов драмски приказ. Али светлост је превише

уплашила змаја који је прскао слине и који се слинавећи обрушио на змајеве који су бушили рупе, па је нестао у једној од рупа коју су направили.

У следећој секунди излетео је из рупе удаљене неколико корака.

„Они су баш добрано бушили“, рекао сам. „Мора да су направили тунеле испод терена.“

Змајеви бушачи заиста нису волели да им уљези ремете радове. Али Слузави је био сувише брз за њих. Гледали смо како им бежи па нестаје у новој рупи.

„Морамо нешто да урадимо“, рекла је Кет, „јер ће овај терен за крикет имати више рупа него швајцарски сир!“

„Свако нека чува стражу над једном рупом“, рекао сам. „Спремите се да га ухватите када следећи пут излети.“

Е, сад, ако сте икада на школским приредбама играли ону игру „удри кртицу“, у којој морате да треснете чарапу напуњену новинама чим провири из цеви, онда знате да ово звучи много лакше него што је заправо.

Поготово када је „чарапа“ о којој је овде реч пре-
кривена слузи и има крила и оштре канце!

Није нам од помоћи било ни што су се разигра-
ни змајеви укључили у игру. Провлачили су се из-
међу нас, све више се приближавали нашим глава-
ма, као да су се такмичили који ће нас натерати да
највише млатимо рукама. Онај мањи је победио на-
теравши Лијама да се затетура унатрашке, саплете
се о хрпу земље коју су изроварили и седне право у
рупу. То само по себи није било нимало достојан-
ствено, али затим се рупа урушила, заједно са туне-
лом испод ње, и Лијам је остао заглављен у земљи
руку и ногу подигнутих увис.

„Упомоћ!“, јаукао је.

Кај му је притрчао и почео да га извлачи. Видео сам да потискује кикот. Лијаму је ово било много мање забавно.

„Извини, али изгледаш као рак пустињака“, рекао је Кај када је успео да га извуче за неколико центиметара, само да би одустао и пустио га.

Окрнуо се нама осталима. „Не вреди, потребна ми је помоћ“, позвао нас је.

Кет му се придружила вукући Лијама за другу руку. А Аура и ја смо зграбили свако по једну ногу.

„Баба за деду, дедо за реју, њовуци-њошејни, ишчујайи је не моју“, појао је Кај, а потискивани кикот је најзад избио из њега и све нас заразио.

„Ха-ха!“, рекао је Лијам срдито. Све нас је отресао и почео да се мигољи. Због руку и ногу који су му тесно били прибијени уз тело, а којима је дивље махао, изгледао је као срдита лигња, чему смо се још више смејали.

А ово је имало чудноват утицај на слуз у тунелу.

„Ух, друштво“, рекао је Тед, „мислим да је чеп који је направила Лијамова стражњица изазвао реакцију.“

Окренули смо се и погледали. И на свој ужас видели да из рупе на другој страни тунела излази суперзатегнути балон слузи. И сваког секунда постајао је све већи. Мехурићи слина нису могли да се пореде са овом грдобом.

2

Торта, поклони и џемасти змај

Дакле, ако желите да гајите змајеве, морате да поседујете неколико вештина.

1. Способност да држите очи широм отворене. Па и додатни пар очију који морате да отворите на потиљку. Он вам је нужен да бисте држали на оку оне шуња-вије типове.

2. Изванредну вештину ослушкивања. Понекад, ма колико да сте четворе очи отворили, одаће их само пиштање, прштање, шиштање, гребање и уопштени звуци пада предмета у кући.

3. Изванредно брзи рефлекси. Да бисте скочили да угасите варнице, ухватите теткиног непроцењивог керамичког леопарда чим полети са полице или да бисте искочили испред змаја и показујући ка небу повикали: „Џиновски пројектил!“ То је

корисна техника да се њоме знатижељном суседу скрене

не пажња са истине: да му није лисица преврнула канту за смеће, већ ваш доброћудни, али превише знатижељни змај.

4. Проналажење решења у ходу. Тврдим вам, ма колико да вам је бујна машта, будите уверени да нећете предвидети сваку ситуацију у којој ће се ваш змај наћи. Мислим, ко би помислио на џиновске балоне од слузи, зар не?

5. Кад смо код тога, требало би да додам и нову вештину на списак. Способност да извучете пријатеља из лепљиве слузаве капсуле, бранећи се од два змаја са вадичеп-реповима и избегавајући обрушавања и лакрдије два разиграна, усковитлана змаја од оне врсте што је гладна пажње.

Када смо најзад успели да похватамо све мале посетиоце, дали све од себе да закрпимо терен за крикет и вратили змајеве у дедину башту, одакле су могли да пођу за својим тек излеженим другарима ка

небу и сјајној звезди Северњачи, свима нам је била потребна чоколадна торта коју смо понели, а коју смо имали захваљујући мојој баки.

„Недостајаће ми ово“, рекла је Кет.

„И мени“, рекао је Тед посматрајући последњих неколико парчића торте.

„Мислим да не мисли на тарту“, рекао сам гледајући Кет како подиже руку. Ружица је раширила крила и одвојила се од Аурине руке, око које је била срећно смотана током наших послеподневних авантура. Мали змај је залепршао, па слетео Кет на раме.

„Ниси једина“, промрмљао је Кај.

Током последњих недеља близанци су били заокупљени посетама рођацима и припремама за пресељење, и живот, и нове авантуре у Кини. Али тешко им је било, док су овако седели у својој празној соби, да занемаре реалност њиховог одласка.

Тед је изгледао помало покуњено, али није склањао поглед са преосталих парчића торте.

„Заиста сам се надала да ће ме Леденица посетити“, рекла је Кет тужно.